22/12/2021

Η γιορτή της Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολύτριας στη Χαλκιδική

/ Ιερές Μονές

Με κατάνυξη και λαμπρότητα εορτάσθηκε στην Ιερά Μονή Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολύτριας στη Χαλκιδική η μνήμη της Πάτρωνος & Προστάτιδός της, της οποίας η τιμία κάρα και η λειψανοθήκη με το δεξί πόδι έχουν κλαπεί από το μοναστήρι από το 2012… Ο Σεπτός Καθηγούμενος, Μητροπολίτης Μιλήτου κ. Απόστολος, που προέξηρχε την πανηγυρική Θεία Λειτουργία, έστειλε ευχές και ευλογίες σε όλους.

Χθες το απόγευμα, τελέσθηκε ο πανηγυρικός εσπερινός στην Ιερά Μονή Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολύτριας με τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μιλήτου κ.

Απόστολο, ηγούμενο της Ιεράς Μονής, και συλλειτουργούντα τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βρυούλων κ. Παντελεήμων.

Η Μονή

1133 Χρόνια (888-2021) Διαρκούς Εκκλησιαστικής Παρουσίας και Εθνικής Προσφοράς στη Χαλκιδική και την Μακεδονία

Η εν Χαλκιδική Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή της Αγίας ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Αναστασίας της Φαρμακολυτρίας κτισμένη στη νότια πλαγιά του «Μεγάλου Βουνού» στα αριστερά του δρόμου που οδηγεί από την Θεσσαλονίκη προς τον Πολύγυρο – Αρναία – Άγιον Όρος, ανάγει την ίδρυση της στα τέλη του 9ου αιώνα και την εποχή της δυναστείας των Μακεδόνων. Ο Ιεροδιάκονος Μελχισεδέκ Μακρής (1909) δέχεται ότι το Μοναστήρι το Ίδρυσε ή Θεοφανώ πρώτη γυναίκα του Λέοντα Στ του Σοφού η οποία και το προίκισε με πολλές δωρεές και κτήματα, μεγαλύτερη δε ευεργεσία ήταν η Τίμια Κάρα της Αγίας Αναστασίας και μέρος από το δεξί πόδι της Αγίας όπως και Σταυρός με μέρος από το Τίμιο Ξύλο επίσης το σκήπτρο του Αυτοκράτορα Λέοντα Στ του Σοφού το οποίο μαζί με χρυσόβουλα και αλλά τιμαλφή καταστράφηκαν κατά το ολοκαύτωμα της Ιεράς Μονής τον Ιούνιο του 1821.

ΑΓ
ΔΕΗΣΙΣ
ΟΙΚΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗ

– Α’ Περίοδος –

Η Αγία Θεοφανώ, Α’ Κτίτωρ της Ιεράς Μονής

Ιστορικές μαρτυρίες δια την πρώτην περιόδο της Ιεράς Μονής δεν υπάρχουν, υπάρχει όμως ισχυρή παράδοσις και πεποίθησις ότι η πρώτη Κτίτωρ ήταν η Αγία Θεοφανώ. Μετά το ολοκαύτωμα του 1821 όπου εσφαγιάστηκαν ο Ηγούμενος Μακάριος οι Πατέρες και τα γυναικόπαιδα, η δε Μονή κατεστράφη παντελώς, οι πατέρες που ήρθαν από τα Μετόχια να αναστήσουν την Ιερά Μονή εφιλοτέχνησαν μεγάλη εικόνα της Αγίας Θεοφανούς την οποία ετοποθέτησασν εις το τέμπλον του Καθολικού παραπλεύρος αυτής της Αγίας Αναστασίας. Εις την εικόνα η Αγία κρατεί στο δεξί της χέρι το Μοναστήρι και στο αριστερό το Βασιλικό σκήπτρο αναφέρεται εις το άνω μέρος της εικόνας ως κτίτωρ της Ιεράς Μονής. Η Βασίλισσα Θεοφανώ ετιμήθη υπό της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας και ανακηρύχθηκε Αγία τιμάται δε η μνήμη της την ημέρα της οσιακής κοιμήσεως της (16 Δεκεμβρίου).

Ο Αυτοκράτωρ Λέων ο Στ μετά την κοίμηση της θέλησε να κτίση Ναό προς τιμήν και μνήμην αυτής αλλά ο Πατριάρχης και η Ιερά Σύνοδος δεν το επέτρεψαν και ο Αυτοκράτωρ έκτισε τον Ναό των Αγίων Πάντων και είπε ‘’εάν η Θεοφανώ είναι Αγία να είναι μετά Πάντων των Αγίων’’. Το Ιερό της Λείψανο φυλάσσεται εις τον Πάνσεπτον Πατριαρχικόν Ναόν του Αγίου Γεωργίου και παραμένει άφθορον και αναλοίωτον από το έτος 893 έως σήμερα. Ο πρώτος μετά την άλωση Πατριάρχης Γεννάδιος Σχολάριος το μετέφερε από τον ναό όπου φυλάσονταν εις των ναό των Αγίων Αποστόλων και από εκεί εις την Παμακάριστον και ακολούθησε τον Πατριάρχην σε όλες της αναγκαστικές του μετακινήσεις, μέχρι τον Πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου. Η μνήμη της τιμάται ιδιαιτέρως εις το Πατριαρχείο με Αρχιερατική Θεία Λειτουργία το δε Ιερό άφθορο Ιερό Λείψανο Της μεταφέρεται εις το σωλέα κατέναντι του Πατριαρχικού Θρόνου προς προσκύνησιν υπό των πιστών.

– Β’ Περίοδος –

1522 ο Δεύτερος Μεγάλος Σταθμός της Ιστορίας

Ο πατήρ Θεωνάς προερχόμενος από το Άγιον Όρος εγκαταστάθηκε, εις το σεσαθρωμένον και ερειπωμένον μονύδριον όπως το περιγράφει ο βιογράφος του Αγίου Θεωνά Όσιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, ‘’και ευρόντες το Μοναστήριον τούτο της Αγίας Αναστασίας, όπου ήτον τότε Μονύδριον, μικρότατον, παλαιότατον και σεσαθρωμένων, ανήγειραν εκ βάθρων, και λίαν ικανά κελλία δια τους αδελφούς και χάριτι Χριστού εσυνάχθησαν έως εκατόν πεντήκοντα αδελφοί και απερνούσαν κοινοβιακήν ζωήν. Επάνω δε είς τάς οικοδομάς αυτάς και επάνω είς όλους τους αδελφούς, ήτον ηγούμενος και προεστώς ο Άγιος Θεωνάς’’.

Η προσφορά της Μονής κατά την εποχή του Αγίου Θεωνά ήταν από Θρησκευτικής και Εθνικής πλευράς πολύ μεγάλη. Οι κάτοικοι της Χαλκιδικής έστρεφαν πάντοτε το βλέμμα τους στο Μοναστήρι δια στηριγμό θρησκευτικό και εθνικό. Στα κτήματα της Μονής εργάζονταν δια τον βιοπορισμό τους και εις το μοναστήρι τα παιδιά τους μάθαιναν γράμματα από τους Μοναχούς εις την αρχήν και αργότερα με οργανωμένο σχολείο όπου οι Μοναχοί ήταν και οι διδάσκαλοι. Στο μετόχι της Επανομής συνολικής εκτάσεως 8.000 στρεμμάτων ο Άγιος Θεωνάς κτίζει κτιριακό συγκρότημα δια την διαμονήν του οικονόμου των μοναχών και 35 περίπου κατοικίες δια τους εργάτες και τις οικογένειες τους. Κατάλοιπα του Μετοχιακού συγκροτήματος σώζονται με κεντρικό κτίριο τον Πύργο όπου υπάρχει επιγραφή του Αγίου Θεωνά ως Ηγουμένου (Οκτώβριος 1530). Το 1531 ο Θεσσαλονίκης Ιωάσαφ αναθέτει στον Ηγούμενο Θεωνά την διακυβέρνηση του μισογκρεμισμένου Μοναστηριού της Υπαπαντής του κυρ. Ιωήλ (ο σημερινός ναός στην Εγνατία) το 1535 εκλέγεται Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης. Το 1538 ως Θεσσαλονίκης επικυρώνει με γράμμα την συνοριακή διαφορά ανάμεσα στις Αγιορείτικες Ιερές Μονές Άγιου Παύλου και Ξενοφώντος το Μάιο του 1541 ως Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης εκδίδει βεβαιωτικόν γράμμα με το οποίο επικυρώνει τα κυριαρχικά δικαιώματα της Αγίας Αναστασίας στο Μοναστήρι της Υπεραγίας Θεοτόκου η του κυρ Ιωήλ. Το βεβαιωτικόν Γράμμα σώζεται και φυλάσσεται εις την Ιερά Μονή.

Ο Άγιος Θεωνάς εκοιμήθη εν Κυρίω το 1541 και ετάφη εις την Ιερά Μονή. Μετά την εκταφήν το μυροβόλον λείψανον και τα θαύματα τον κατέστησαν Άγιο της Εκκλησίας με πράξη της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας. Μετά την οσιακήν κοίμηση του Αγίου Θεωνά τον Απρίλιο του 1542 ο Πατριάρχης Ιερεμίας Α’ με γράμμα του και τον Δεκέμβριο του 1546 ο Πατριάρχης Διονύσιος που επισκέφθηκε το μοναστήρι, με γράμμα του επίσης ασφαλίζουν το Μοναστήρι της Υπεραγίας Θεοτόκου ή του κυρ. Ιωήλ στο Μοναστήρι της Άγιας Αναστασίας. Μεγάλο ενδιαφέρων για το Μοναστήρι έδειξε ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ιωάσαφ

Αργυρόπουλος και άλλοι Αρχιερείς ανάμεσα στους οποίους ο Επίσκοπος Κίτρους Δαμασκηνός, ο πρώην Επίσκοπος Σερβίων Λεόντιος και ο κατά το 1565 Επίσκοπος Σερβίων Μακάριος, ο κατά το 1565 ηγούμενος του Μοναστηριού Γαβριήλ και άλλοι γέροντες μοναχοί αυτού. Αυτά περιλαμβάνονται σε γράμμα του Πατριάρχη Μητροφάνη Γ’ του Σεπτεμβρίου του 1565, που αναφέρεται στο μοναστήρι. Με το ίδιο γράμμα κηρύσσεται το μοναστήρι Πατριαρχικό και Σταυροπηγιακό, αυτοδέσποτο, αδούλωτο και ακαταπάτητο με όλα του τα κτήματα και αναθηματά του. Επίσης οι πατέρες του Μοναστηριού έχουν εξουσία να εκλέγουν τον Ηγούμενο τους σύμφωνα με αυτά, που καθώρισε ο Άγιος Θεωνάς στην κτιτορική διατύπωση και την εκλογή αυτή επικυρώνει ο Πατριάρχης. Το 1572 κατασκευάζεται Κρήνη, εις την ανατολική είσοδο της Μονής, από τον Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Ιωάσαφ Αργυρόπουλο με εντοιχισμένην επιγραφην την οποία εδημοσιεύσαν, ο Π. Παπαγεωργίου (1898) και εις τους νεότερους χρόνους ο Λινός Πολίτης και τις δυο δημοσιεύσεις τις περιλαμβάνει εις το βιβλίο του για την Μονή ο ομογάλακτος αδελφός καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Απόστολος Γκλαβίνας. Επίσης αναφέρει ότι το 1576 ο Θεοδόσιος Ζυγομαλάς γραφεί στο Στέφανο Γερλάχιο και του αναφέρει, ανάμεσα σε αλλά πολλά, τα εξής για το Μοναστήρι: Αγίας Αναστασίας Μονή ώσει ωρών Θ’ ο πλησίον 300, δηλαδή το Μοναστήρι απείχε περίπου 9 ώρες από τη Θεσσαλονίκη (με τα ποδιά οπωσδήποτε) και είχε κοντά 300 μοναχούς.

Στα τέλη του 16ου αιώνα και πιο συγκεκριμένα στις 12 Μαρτίου 1597 ο Πατριάρχης Αλεξάνδρειας Μελέτιος Πηγάς, που βρισκόταν τότε στην Κωνσταντινούπολη, επικύρωσε την ελευθερία του Μοναστηριού και των μοναχών που ασκούσαν σ’αυτό. Ο 16ος αιώνας είναι ασφαλώς ο αιώνας της ακμής του Μοναστηριού και η εποχή του Αγίου Θεωνά η πιο πνευματική. Από τον κύκλο των μαθητών του προήλθε ένας σοβαρός αριθμός λόγιων μοναχών από τους οποίους είναι μέχρι και σήμερα γνωστοί. Ο μοναχός Ιωάννης το 1518 έγραψε το παρισινό χειρόγραφο 1060 ο Θεοφάνης μοναχός ο Αναστασιώτης έγραψε μεταξύ των ετών 1522 και 1538 τον «λόγον εις τον οσιομάρτυρα και καθηγητήν πατέρα ημών Ιάκωβον τον νέον» που εμαρτύρησε την 1η Νοεμβρίου 1519, ο «σοφότατος και λογιότατος Θεοφάνης Αναστασιώτης» (16ος αιώνας) έγραψε «επιτομή εισαγωγικής κεφαλαιωδώς» (είναι άραγε το ίδιο πρόσωπο με τον προηγούμενο Θεοφάνη;), ο μοναχός Κύριλλος, που έγινε Μητροπολίτης Ναύπακτου, έγραψε το 1540 τον παρισινό κώδικα 1375, ο μέγας χαρτοφύλακας της Μεγάλης Εκκλησίας Μανουήλ (Μάξιμος) Ξανθινός (1560) ήταν Αναστασιώτης, λόγιος ήταν και ο Ηγούμενος του Μοναστηριού Γαβριήλ, βασικό πρόσωπο στον κωμωδιάλογο του Επισκόπου Λιτής και Ρεντίνης Δαμασκηνού του Στουδίτη (1560), ο ιερομόναχος Νικόδημος αντέγραψε το 1563 και 1564 έργα του Γρηγορίου Παλαμά, την ίδια εποχή εμφανίζεται ο μοναχός Ακάκιος, που έγραψε τον παρισινό κώδικα 1557 και ο

μοναχός Ιωακείμ, ο πρώτος ύστερα από την άλωση Έλληνας γεωγράφος κατά τον Γεδεών, που έγραψε το «πόνημα γεωγραφικών εκ διαφόρων συναθροισθέν πολυμαθών και σοφών γεωγράφων, και μάλιστα του Στράβωνος» και πολύ αργότερα ο Ιεροδιάκονος Ιωακείμ, που έγραψε Κανόνες και Εγκώμιο στο νεομάρτυρα Ιάκωβο (κώδικας 21, 18ος / 19ος αιώνας, της Σίμωνος Πετρας, φ.31). Τον Ιούλιο του 1630 ο Πατριάρχης Κύριλλος υπήγαγε στην Αγία Αναστασία μια ακόμη εκκλησία της Θεσσαλονίκης, την εκκλησιά του Αγίου Υπατίου (τη σημερινή Πανάγια Δεξιά που ήταν μετόχι του Αγίου Παντελεήμονα, μετόχι που είχε ήδη ερημωθεί. Στην Πατριαρχική αυτή πράξη γίνεται ακόμη λόγος για το μονύδριο της Υπαπαντής και φυσικά για το ελεύθερο του Μοναστηριού της Αγίας Αναστασίας. Στο Ναό της Υπαπαντής αναφέρεται και απόφαση του Σεπτεμβρίου του 1631 του Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Αθανασίου Πατελλάρου. Το γνήσιο γράμμα του Μητροπολίτου Αθανασίου 1631 σώζεται και φυλάσσεται εις την Ιεράν Μονήν.

Οι περιπέτειες και δικονομικές δυσκολίες αρχίζουν από το πρώτο ήμιση του 17ου αιώνα όταν οι Οθωμανοί εδημεύσαν τα κτήματα της Μονής και προέτρεψαν την Μονή να τα επαναγοράση καταβάλλοντας πολύ μεγάλο τίμημα. Δια την εξεύρεσιν των χρημάτων η Μονή επραγματοποίησε πολλές ζητείες εντός της Μακεδονίας και ζητείες εις την Ρωσίαν το 1644 αντιπροσωπεία μεταβαίνει στη Μόσχα δια να συναντήσει το Τσάρο Μιχαήλ Θεοδώροβιτς ο οποίος και ανταποκρίθηκε στο αίτημα της Μονής. Επίσης το έτος 1652 αντιπροσωπεία μεταβαίνει στη Μόσχα προς συνάντηση με τον Τσάρο Αλέξιο Μιχαήλοβιτζη δια τον ίδιο σκοπό το γράμμα υπογράφει ο Ηγούμενος Αρσένιος. Τον 17ον αιώνα ο Επίσκοπος Γαλατζήτας Μελέτιος γράφει προς τον Καρδινάλιο Βερτερίνο δια την επαρχίαν του και αναφέρεται και στην Ιερά Μονή με την εξής περιγραφή «μοναστηριόν δε εστίν ‘εν ‘εν τη επαρχία η Αγία Αναστασία, πλούσιον κατά πολλά, έχον μοναχούς πεντακοσίους και επέκεινα ένδοθεν και εξοθεν, διότι έχει κτήματα πολλά, αγρούς, αμπελώνας, και ετέρας μονάς μικράς εις αποδωχήν των μοναχών ζεύγη βοβαλικά και βοίδια διακόσια πεντήκοντα και επέκεινα ίππους τε οραιοτάτους και ημιόνους προβάτων τε και ερηφίων χιλιάδας τέσσαρας και επέκεινα ένδοθεν δε το μοναστήριον πάνυ καλώς κατασκευασμένον ο ναός ένδοθεν ευπρεπισμενός ωραιώτατα έχων διάφορον κόσμον εκκλησιαστικόν, βιβλία παλαία των αγίων Πατέρων, λείψανα αγίων διαφόρων, του Μεγάλου Βασιλείου, του αγίου Χρυσοστόμου, και άλλων, την κάραν της αγίας Αναστασίας, η ακολουθεία των Ιερέων ακατάπαυστος, ποιούντων όλου του ενιαυτού αγρυπνίας παννυχίους εν τη εκκλησία είς τάς δεσποτικάς εορτάς και Θεομητερικάς και άλλων εορταζομένων αγίων, η τροφή αυτών μέτριος, Σάββατο δε και Κυριακή εστιώσι τυρόν και ωά, πίνωσιν δε και οίνον κατά τάς ημέρας κρεατοφαγίας παντελώς απέχουσι κακοπαθούσι δε πλείστα υπό των ασεβών αενάως, διότι η αυτών μονή έμπροσθεν αυτών υπάρχει και ταυτά μεν ίσθι περί της επαρχίας μου της Γαλάτζητας.

Οι δυσβάστακτοι φόροι της Οθωμανικής διοικήσεως και η τακτική των δημεύσεων οδήγησαν την Μονή προοδευτικά εις χρεοκοπίαν. Το 1790 ο Ηγούμενος Ανατόλιος γράφει προς τον Επίσκοπο Καμπανίας Θεόφιλο και τον παρακαλεί να δεχθεί τον αδελφό της Μονής Ιερομόναχο Γαβριήλ να περιέρχεται την επαρχία του για συλλογή ελεημοσυνών για το Μοναστήρι. Το Πατριαρχείο επί της Ηγουμενίας του Ανατόλιου (17 Αυγούστου 1796) ορίζει έξαρχους τον Επίσκοπο Πολυανής Θεοδόσιο και των Ιωάννη δούκα Καυτατζίογλου, που ήλθαν στην Μονή με Πατριαρχική εντολή δια την επίλυσιν των προβλημάτων. Στις 21 Αυγούστου 1797 οι δυο Πατριαρχικοί έξαρχοι απέστειλαν λεπτομερή έκθεση στον Οικουμενικό Πατριάρχη Γρηγόριο Ε’ και τον πληροφορούσαν λεπτομερώς δια την κατάσταση της Μονής με λεπτομερή κατάλογο της Κτηματικές περιουσίας αλλά και των κειμηλίων, αναφέρουν δε ότι το χρέος του Μοναστηριού «ήναι πουγγεία εκατόν οκτώ και

γρόσια εκατόν τεσσαράκοντα έξι». Με βάση την Έκθεση των Εξάρχων ο Πατριάρχης Γρηγόριος Ε’, ο μετ’ ολίγον μαρτυρήσας, εξέδωσε το Σεπτέμβριο του 1797 Πατριαρχικό σιγγιλιώδες μεβράνινογράμμα με το οποίο καθορίζονται λεπτομερώς τα της λειτουργίας της Μονής.

– Γ’ Περίοδος –
Συμμετοχή εις τον αγώνα της Εθνικής Παλιγγενεσίας

Η Ιερά Μονή πορεύεται μέσα στις δυσκολίες της Οθωμανικής κυριαρχίας, ενισχύει τους κατοίκους της Χαλκιδικής και ολοκλήρου της Μακεδονίας. Ταυτόχρονα παρακολουθεί την αφύπνησιν Εθνικής συνείδησης και δια του Ηγουμένου της Ιερομόναχου Μακαρίου και με την σύμπραξιν του Επισκόπου Γαλατίστης και Αδραμερίου Ιγνατίου οργανώνουν τον πιστό λαό. Την εποχή αυτή αρχή της επαναστάσεως στην Χαλκιδική, πρόκριτοι της Κασσάνδρας πηγαίνουν στην Σκόπελο όπου υπήρχαν τα πλοία της Μονής. Εκεί βρίσκουν τον οικονόμο Μοναχό και δανείζονται ένα πλοίο με το όνομα ‘’Παρτίγος’’ συνομολογούν δε με πράξη του Ιερομνήμονα της Σκοπέλου ότι το πλοίο όταν ελευθερωθεί το γένος θα επιστραφεί στη Μονή, εάν καταστραφή με το ποσό των επτά χιλιάδων γροσίων που συνομολόγησαν θα αποζημιωθεί η Ιερά Μονή. Το πλοίο καταστράφηκε σε ναυμαχία κατά την διάρκεια του αγώνα. Ο Επίσκοπος Γαλατίστης Ιγνάτιος δια να ξεσηκώσει τους κατοίκους της Επαρχίας του έβαλε φωτιά στην Επισκοπική κατοικία στην Γαλάτιστα λέγοντας «εύχομαι αυτή η φωτιά να ζεστάνη της καρδιές σας και να πολεμήσετε δια την ελευθερία του Γένους». Ο Επίσκοπος Ιγνάτιος και ο Ηγούμενος Μακάριος ήταν φιλικοί και έπαιρναν εντολές από την Φιλική εταιρεία.

Μάχη εις τους πρόποδες της Ιεράς Μονής
Από το 1430 που κατέλαβαν οι Οθωμανοί την Θεσσαλονίκη ολόκληρη την Θράκη Μακεδονία και Χαλκιδική μέχρι το 1821 το φρόνημα των υποδούλων Ρωμιών Εθνικό και Θρησκευτικό διατηρήθηκε ακμαίο. Η εθναρχέυουσα Εκκλησία Κωνσταντινουπόλεως δια των Επισκόπων της, των Μονών, των Ηγουμένων, των Μοναχών και των Δασκάλων κράτησαν άσβεστη την ελπίδα της ανάστασης του Γένους και όταν γιόρταζαν κάθε χρόνο την Ανάσταση του Κυρίου η ευχή ‘’Καλή Ανάσταση’’ ήταν και ευχή για την ανάσταση του Γένους. Η Χαλκιδική γέννησε νέο Λεωνίδα στο πρόσωπο του ηρωικού Στάμου Χάψα και δημιούργησε νέες Θερμοπύλες, εδώ στους πρόποδες της Μονής. Τους τριακοσίους του Λεωνίδα αντικατέστησαν τα 62 παλικάρια της Συκιάς. Αυτοί οι λίγοι Μαχητές με όπλο την πίστη τους για την Ελευθερία του Γένους έσπρωξαν τον τακτικό στρατό των Οθωμανών μέχρι την Θέρμη, και εάν δεν υπήρχε ενίσχυση από άλλους πολυάριθμους Οθωμανούς στρατιώτες, ίσως έφθαναν μέχρι την Θεσσαλονίκη. Η τελική μάχη έγινε στις αρχές Ιουνίου του 1821 στους πρόποδες της Ιεράς Μονής

και εντός των κτημάτων αυτής όπου έπεσαν μέχρις ενός οι σύγχρονοι ήρωες. Η θυσία του Στάμου Χάψα και των ηρωικών συναγωνιστών του δεν πήγε χαμένη διότι το αίμα τους πότισε το νεόφυτον δένδρο της Ελευθερίας του Γένους. Τα γυναικόπαιδα από τα γύρω χωριά κατέφυγαν στο Μοναστήρι για να σωθούν, αλλά ο κατακτητής την επόμενη ημέρα κατέλαβε το Μοναστήρι και έσφαξε τον Ηγούμενο Μακάριο, του μοναχούς και από τα γυναικόπαιδα άλλα έσφαξε και άλλα οδήγησε στα σκλαβοπάζαρα. Ο Επίσκοπος Ιγνάτιος διέφυγε και από την Κασσάνδρα πήγε στην Πελλοπόνησο. Δυστυχώς αργότερα πρωτοστάτησε στην ανίερη πράξη της Αυτοκεφαλίας της Ελλαδικής Εκκλησίας. Ο π. Παπαγεωργίου κάνει λόγο για την ολοσχερή καταστροφή την οποία προκάλεσε ο Αχμέτ Μπέης στο τέλος Ιουνίου 1821. Το 1830 οι Πατέρες από τα διάφορα Μετόχια επέστρεψαν εις την κατεστραμμένη από το ολοκαύτωμα Ιερά Μονή. Το 1832 αρχίζει η ανοικοδόμηση, οι πατέρες με αναφορά τους ανακοινώνουν στον Πατριάρχη Κωνσταντίνο τον Α’ την πρόθεση τους να ανοικοδομήσουν την καταστραφείσα Ιερά Μονή και ζητούν την έκδοση του Πατριαρχικού Σιγγιλίου που θα ασφαλίζει τα Παλαιά προνόμια. Ο Πατριάρχης ανταποκρίνεται και τον Σεπτέμβριο του 1832, εκδίδει το Σιγγιλιώδες Πατριαρχικό Γράμμα. Το Καθολικό της Μονής κτίστηκε το 1834 και το 1835 εγκαινιάσθηκε από τον Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Μελέτιο, τον Κασσανδρείας Ιάκωβο και τον πρώην Αδραμερίου Δανιήλ.

Ολοκαύτωμα της Ιεράς Μονής και επανίδρυση της από τους Μετοχιάδες Μοναχούς
Από το έτος 1843 υπάρχει σχολή στο Μοναστήρι, ο Μοναχός Κύριλλος από την Κωνσταντινούπολη γράφει επιστολές προς τον γραμματέα και δάσκαλο στην Αγία Αναστασία. Το 1843 ο Πατριάρχης Γερμανός Δ’ διατυπώνει τον οργανισμό της Μονής σε 25 κεφάλαια. Τα κεφάλαια 20, 21, 22, κάνουν λόγο για το εντός Μοναστηριού σχολείον και κυρίως για την συμπεριφορά των μαθητών τις υποχρεώσεις τους, τις μεταξύ τους συναναστροφές. Επίσης αναφέρει ότι μετά τα μαθήματα τους πρέπει να παραμένουν κοντά στους Γέροντες τους, και εκεί να μελετούν να απασχολούνται με τα εργόχειρα τους. Το σχολείο διατηρήθηκε μέχρι το 1860 λόγω οικονομικής αδυναμίας ο δάσκαλος γίνεται γραμματέας της Ιεράς Μονής. Στις 27 Ιουλίου 1853 το Μοναστήρι υπέστη ακόμη μία καταστροφή από πυρκαγιά. Από την καταστροφή σώθηκαν η τράπεζα το Κωδωνοστάσι και το Καθολικό και κτίσματα του 1789. Τον ίδιο χρόνο άρχισε η αποκαταστασίς και ανοικοδόμηση του Μοναστηριού. Η προσπάθεια στοίχισε πολλά χρήματα και το Μοναστήρι χρεώθηκε με υπερβολικό χρέος. Το Πατριαρχείο αναγκάστηκε να νοικιάσει τα κτήματα αλλά και αυτό το μέτρο δεν βοήθησε και έτσι το Μοναστήρι περιήλθε ακόμη περισσότερο σε μεγάλη αμηχανία η οποία ήταν καθοριστική δια την περαιτέρω πορεία της.

– Δ’ Περίοδος –

Κασσανδρείας Ειρηναίος

Η Ιερά Μονή δε μπόρεσε να ξεπεράσει την οικονομική δυσπραγία και τις εξωτερικές διενέξεις. Ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ιωακείμ (9-1-1874 – 4-10-1878) έδειξε μεγάλο ενδιαφέρων και με διάφορους τρόπους προσπάθησε να βοηθήσει την Ιερά Μονή. Και από της Θεάσεως του Οικουμενικού Πατριάρχου (4-10-1878 – 30-3-1884) ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα και με διάφορα μέτρα προσπάθησε να επιλύση τα σοβαρά προβλήματα που απασχολούσαν την Ιερά Μονή. Κατά την περίοδο της δεύτερης Πατριαρχίας (25-5-1901 – 13-11-1912) ορίζει Έξαρχο και επόπτη τον Αδραμερίου Δωρόθεο, τον αντικατέστησε και ανέθεσε την επιτροπείαν στον Θεσσαλονίκης Αθανάσιο (21 Φεβρουαρίου 1902) με τριμελή επιτροπή από λαϊκούς τον Γάσκο Παπαγεωργίου, Τιμ. Μαυρουδή και Κωνσταντίνο Τάτη. Με το ίδιο Πατριαρχικό Γράμμα διατάχθηκε η αντικατάσταση του Ηγουμένου λόγω γήρατος και η απομάκρυνση τριών Πατέρων Ιερομονάχου Ναθαναήλ, του Ιεροδιακόνου Διονυσίου και του μοναχού Ανθίμου, επειδή προκαλούσαν σκάνδαλα με την διαγωγή τους και υπέβαλαν την διαίρεση στο Μοναστήρι. Κατά τα έτη 1902, 1904, 1906 το Πατριαρχείο και η Συνοδική επιτροπή των Σταυροπηγιακών Μονών ασχολούνται με το πολύ σοβαρό θέμα χρέους της Μονής. Το 1907 διατάχθηκε από το Πατριαρχείο να απομακρυνθεί από την Μητρόπολη του ο Κασσανδρείας Ιωάννης και να παραμείνει στην Ιερά Μονή λόγω των κατηγοριών των κατοίκων της Επαρχίας Κασσανδρείας. Τις κατηγορίες αυτές ορίστηκε να εξετάσει ο Βοδενών Στέφανος. Το ίδιο έτος το Πατριαρχείο αποφάσισε να συσταθεί επιτροπή με πρόεδρο τον Θεσσαλονίκης και τέσσερα λαϊκά μέλη δυο από τη Θεσσαλονίκη, ένα από τα Βασιλικά και ένα από την Γαλάτιστα, για να ελέγξει τα χρέη του Μοναστηριού. Στο Μοναστήρι δόθηκε άδεια να συνάψει δάνειο με το Μοναστήρι του Βατοπαιδίου, που θα εξοφλούνταν από τις προσόδους των δυο μετοχίων στα Κριτσανά και Καρβουνό. Οι πατέρες του Μοναστηριού θα συντηρούταν, όσο καιρό θα διαρκούσε το δάνειο, μόνο από τις άλλες προσόδους του. Οι προτάσεις αυτές εγκριθήκαν από την Σύνοδο και ο Πατριάρχης εξέθεσε τα μέτρα αυτά με γράμμα του (23 Μαΐου 1907) προς τον Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Αθανάσιο. Η επιτροπή που συγκροτήθηκε υπέβαλε στις 12 Ιουλίου 1907 μακροσκελή έκθεση, στην οποία διατύπωνε τις σκέψεις και τις αποφάσεις της. Στις 3 Αυγούστου του ιδίου έτους, απάντησε στην έκθεση αυτή η Πατριαρχική μοναστηριακή επιτροπή. Το ίδιο έτος 15 πατέρες του Μοναστηριού ενημέρωσαν τον Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης για την οικτρή κατάσταση, στην οποία βρισκόταν το Μοναστήρι τους και ζήτησαν να παυθεί ο Ηγούμενος Γερμανός και οι άμεσοι συνεργάτες του. Στις 19 Αυγούστου η πλειοψηφία των πατερών (20 τον αριθμό) με

απόφαση τους καθαίρεσαν τον Ηγούμενο Γερμανό και τον σύμβουλο Ιεροδιάκονο Στέφανο, διορίσαν τετραμελή επιτροπή από τους πατέρες και ανακοίνωσαν την ενέργεια αυτή στο Πατριαρχείο και τη Μητρόπολη Θεσσαλονίκης. Ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Αλέξανδρος αποδοκίμασε και κατέκρινε το κίνημα αυτό, εζήτησε από τον Νομάρχη να τιμωρηθούν οι στασιάτες και εγνωστοποίησε τούτο στο Πατριαρχείο. Έτσι ο Καϊμακάμης Πολυγύρου πήγε στο Μοναστήρι αποκατέστησε τον Ηγούμενο Γερμανό και συνέλαβε έξι πατέρες από τους πρωταίτιους και τους φυλάκισε στον Πολύγυρο για αρκετό χρόνο. Επίσης το Οικουμενικό Πατριαρχείο με γράμμα (31 Αυγούστου 1907) προς τον Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης και την επιτροπή από λαϊκούς προέτρεψε να συστήσουν στους κινηματίες μοναχούς να ζητήσουν συγνώμη και να συγχωρηθούν, εκτός από τους τρεις που είχαν τιμωρηθεί και πιο μπροστά και που τώρα έπρεπε να εγκαταλείψουν το Μοναστήρι και να μείνουν στο Άγιο Όρος μέχρι να αποφασισθεί διαφορετικά. Φαίνεται ότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο δεν ήταν ικανοποιημένο από τον τρόπο εποπτείας και την αποτελεσματικότητα του έργου του Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Αλεξάνδρου και άρχισε να στρέφει την προσοχή του σε άλλο πρόσωπο, που θα μπορούσε να αναλάβει την επιστασία και διοίκηση του Μοναστηριού, ώστε να μπορέσει να το βγάλει από την δύσκολη οικονομική κατάσταση και την εσωτερική κρίση.

- **Εκκλησιαστική Σχολή Αγίας Αναστασίας**

Οι ελπίδες του Πατριαρχείου αυτή τη φορά στηριχτήκαν στο δυναμικό και ικανότατο Μητροπολίτη Κασσανδρείας Ειρηναίο, που πιο μπροστά είχε δοκιμαστεί από την εκκλησία και ως σχολάρχης της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης και ως Μητροπολίτης Μελενίκου αλλά και σε άλλες επίκαιρες θέσεις. Ο Ειρηναίος έπαυσε το Ηγουμενοσυμβούλιο, και κάλεσε από το Μοναστήρι του Ξενοφώντος το Γρηγόριο ως Ηγούμενο, διόρισε πενταμελή επιτροπή από πρόσωπα με εγνωσμένη τιμιότητα και απάλλαξε το Μοναστήρι από τα τρωκτικά και παράσιτα. Το πιττάκιο με το οποίο ο Πατριάρχης Ιωακείμ ο Γ’ ανέθεσε την Πατριαρχική εποπτεία στο Μητροπολίτη Κασσανδρείας Ειρηναίο φέρει ημερομηνία 28 Οκτωβρίου 1909. Η πενταμελής διαχειριστική επιτροπή, που πρότεινε με γράμμα προς τον Πατριάρχη στις 28 Φεβρουαρίου 1909 ο Ειρηναίος και διορίστηκε το Δεκέμβριο του 1909 από το Οικουμενικό Πατριαρχείο αποτελούσαν τα εξής πρόσωπα: Δημήτριο Πανώρη από το Λιβάδι, Δημήτριο Τρακατέλη από το Βάβδο, Ιωάννη Δ. Τραγανό από τον Πολύγυρο, Κωνσταντίνο Κατάκαλο από την Γαλάτιστα και Νικόλαο Τσολάκη από τα Βασιλικά. Η επιτροπή αυτή κατόρθωσε μέσα σε μια δεκαετία να εξοφλήσει το χρέος του Μοναστηριού, που ήταν 12 χιλιάδες Λίρες, χωρίς τους τόκους των δανειστών. Ο Μητροπολίτης πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος με λίγα λόγια

περιγράφει το μεγάλο έργο του Ειρηναίου: Ούτος Παραλάβων αυτήν ελεεινόν οικονομικόν ερείπιον εν ζήλω υπερανθρώπω και προσπάθεια ειλικρινεί, άνευ ιδιοτελείας, εν θυσίαις πολλαίς και αγώσι και κόποις, εν αυταπαρνήσει ευαγγελική, προς έπαινον και δόξαν του Θεού αποδίδει αυτήν είς την Εκκλησίαν ακμαίαν οικονομικώς, ηθικώς ευρωστούσαν και ικανήν να χρησιμευσή ώς πρώτυπον πάσης Μονής. Ο Σωφρόνιος, σε άλλη περίπτωση, αναφέρει ότι ο Ειρηναίος όχι μόνο απάλλαξε το Μοναστήρι από το δυσβάσταχτο χρέος αλλά το 1918 παρουσίασε περίσσευμα 20.000 δραχμές, οι οποίες διατέθηκαν για την Ιερατική Σχολή, που Ιδρύθηκε στο Μοναστήρι. Ο ίδιος δε ο Μητροπολίτης Κασσανδρείας Ειρηναίος σε υπόμνημα του προς το Εκκλησιαστικό Αρχιερατικό Συμβούλιο λέγει ότι η Μονή δι' απλής καλής διαχειρίσεως εντός επταετίας και του βάρους των δυσβάστακτων χρεών αυτής απηλλάγη και την κτηματικήν αυτής περιουσίαν εβελτίωσε και ήυξησε και εις τα ανάγκας των πατερών και αδελφών αυτής υπεραρκεί, είνε δε έτοιμη ίνα συντηρήση δια των ετησίων εισοδημάτων τέλειαν Ιερατικήν Σχολήν, ισοδυναμόν προς την γηραιάν, Ριζάρειον τοιάυτην. Η σχολή αυτή, αφού διευθετήθηκε ένα τμήμα του Μοναστηριού για τη στέγαση της, αφού βρέθηκε το κατάλληλο προσωπικό και μάλιστα κληρικός Διευθυντής και αφού εγγραφήκαν οι πρώτοι μαθητές, άρχισε τη λειτουργία της το σχολικό έτος 1910-1920 με αγιασμό που έγινε στις 16 Σεπτεμβρίου 1919. Ύστερα από δέκα περίπου χρόνια, με τις ενέργειες του ιδίου Ιεράρχη, κτίστηκε, με σχεδία που έκανε ο αρχιτέκτονας και γερουσιαστής Ξενοφών Παιονίδης, το όμορφο κτήριο με τη νοτιοανατολική πρόσοψη. Ο χώρος που βρίσκεται το κτήριο αυτό ήταν βράχος που ισοπεδώθηκε οι πέτρες που χρησιμοποιήθηκαν εξασφαλίστηκαν από την εκβράχυνση του οικοπέδου, την απαραίτητη ξυλεία την προμηθεύτηκαν από το δάσος του Μοναστηριού και μόνο τα Μάρμαρα των γωνιών αγοράστηκαν. Η ευεργετική παρουσία εις την Μακεδονία και την Χαλκιδική του Μεγάλου Πατριάρχου Ιωακείμ του Γ' ως Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης και τον από Μελενίκου Ειρηναίου προσέφερε πολλές και ανεκτίμητες εθνικές και εκκλησιαστικές στο υπόδουλο Γένος των ευσεβών Ελλήνων. Ο Πατριάρχης, ως Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης εγνώριζε τα θέματα εκκλησιαστικά και εθνικά τα οποία ασφυκτικά επίεζαν το Ορθόδοξο Ελληνικό ποίμνιο και δια τον λόγο αυτό ο Πατριάρχης εξέλεξε και απέστειλε στην Μακεδονία άξιους Αρχιερείς από την Κωνσταντινούπολη δια να επανδρώσουν τις Μητροπόλεις της Μακεδονίας, όπως τον Δράμας Χρυσόστομο Καλαφάτη, μετέπειτα Σμύρνης και υπέρ της πίστεως και του Γένους μαρτυρήσας, τιμώμενος σήμερα ως άγιος υπό της Εκκλησίας, ο Γρεβενών Αιμιλιανός Λαζαρίδης τον οποίον δολοφόνησαν οι εξαρχικοί, ο Καστοριάς Γερμανός Καραβαγγέλης, ο Σερβίων και Κοζάνης Ιωακείμ Αποστολίδης και ο πολύς Κασσανδρείας Ειρηναίος ο από Μελενίκου. Ο Ειρηναίος αν και θα μπορούσε να διατηρήσει την Θέση του καθηγητού ή του Σχολάρχου της Ι. Θεολογικής Σχολής της Χάλκης και να

παραμείνει εις την Κωνσταντινούπολη, κοντά στον Πατριάρχη και την Ιερά Σύνοδο, προτίμησε να έλθει στην ταπεινή επαρχία Κασσανδρείας και να υπηρετήση εύορκος και θυσιαστικώς την εκκλησίαν και το Γένος. Την εποχή αυτή η Χαλκιδική είχε την ευλογία να ποιμένεται από δυο εξέχουσες προσωπικότητες τον Ειρηναίο και τον Ιρερισσού Σωκράτη Σταυρίδη τον σοφό Ιεράρχη εκλογή και αυτή του Πατριάρχου Ιωακείμ του Γ’. Ο Πατριάρχης ως Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης επιχείρησε να ιδρύσει Εκκλησιαστική Σχολή στην Ιερά Μονή Βλατάδων, πλήν όμως η Δημογεροντία δεν ενέκρινε την πρόταση του διά την ίδρυση Εκκλησιαστικής Σχολής. Αργότερα ως Οικουμενικός Πατριάρχης επαναφέρει το θέμα και με συνεργό και εκτελεστή της Πατριαρχικής αυτής επιθυμίας τον Κασσανδρείας Ειρηναίο ιδρύει την Εκκλησιαστική Σχολή της Αγίας Αναστασίας. Όταν ο Πατριάρχης με Πατριαρχικό Γράμμα ανέθεσε εξαρχικώς την εποπτείαν της Μονής εις τον Ειρηναίο ο τελευταίος απεδέχθει την εντολήν και πολύ δύσκολη αποστολή με τον όρο ότι όταν το χρέος εξοφληθεί και η Μονή απαλλαγή από το βάρος αυτό τότε, ζητούσε από τον Πατριάρχη, να του επιτρέψει να ιδρύσει Εκκλησιαστική Σχολή στο Μοναστήρι. Πράγμα το οποίο έπραξε και το 1918 με Βασιλικό Διάταγμα το οποίο υπογράφει ο Βασιλέυς Αλέξανδρος. Η Σχολή το πρώτο έτος λειτουργίας της είναι το 1919 και τον Σεπτέμβριο γίνεται ο πρώτος αγιασμός δια την έναρξη της σχολικής χρονιάς. Κορυφαίες προσωπικότητες εδίδαξαν εις την Σχολήν μας, τα πρώτα χρόνια και ο Μητροπολίτης Ειρηναίος εδίδαξε και παρέμενε στο Μοναστήρι για μεγάλο χρονικό διάστημα. Το 1919 η Μονή είχε 25 μοναχούς, οι οποίοι σιγά σιγά εγκατέλειψαν το Μοναστήρι διότι τα κελιά του χρησιμοποιήθηκαν δια την στέγαση της Σχολής, των καθηγητών, των μαθητών και του βοηθητικού προσωπικού. Από την Μονή έφυγε η συνοδεία των Δανιηλαίων για το Άγιον Όρος όπου εγκαταστάθηκαν. Με κεφάλαιο 20.000 δρχ το πρώτο πλεόνασμα, μετά την εξόφληση του χρέους, άρχισε να σχεδιάζει την ανοικοδόμηση ενός κτηρίου δια την στέγαση των μαθητών. Με σύμβουλο τον αρχιτέκτονα Ξενοφώντα Παιονίδη, μαζί με τον οποίο εις την Εκκλησιαστική περιφέρεια Μητροπόλεως Κασσανδρείας έκτισε 20 σχολεία πολλά εκ των οποίων σώζονται μέχρι σήμερα και αποτελούν κοσμήματα αρχιτεκτονικής ομορφιάς. Ανήγειρε 16 Ναούς και επισκεύασε άλλους 21 τα 38 χρόνια της Εκκλησιαστικής του διακονίας εις την Μητρόπολη Κασσανδρείας. Ο Ειρηναίος γεννήθηκε στην Νήσο Χάλκη και σπούδασε στην Θεολογική Σχολή της Χάλκης, βαθιά ποτισμένος με τις αναμνήσεις και την ευγνωμοσύνη του προς την Τροφό Θεολογική Σχολή μετέφερε και στη Αγία Αναστασία δια του Ξεν. Παιονίδη την αρχιτεκτονική μορφή του κτηριακού συγκροτήματος της Θεολογικής σχολής.

Εθνική και εκπαιδευτική προσφορά εις την Χαλκιδική Μακεδονία και ολόκληρη την Ελλάδα

Η Εκκλησιαστική σχολή λειτούργησε από το 1919 εως το 1971. Εδίδαξαν στην σχολή κορυφαίοι καθηγηταί, πολλοί εξ ΄ αυτών προήχθησαν και στις Θεολογικές σχολές Θεσσαλονίκης και Αθηνών εξέχουσες προσωπικότητες διετέλεσαν Σχολάρχες, με πρώτο τον Κασσανδρείας Ειρηναίο, τον Εμμανουήλ Καρπάθιο μετέπειτα Μητροπολίτη Κώου, τον Αρχιμανδρίτη Κύριλλο Λαμπριανίδη και Αθανάσιο Παντοκρατορινό τους Αβέρκιο Παπαδόπουλο και Πολύκαρπο Θεοδώρου και άλλους αξιόλογους Κληρικούς και Λαϊκούς. Την τροφοδοσία μαθητών Καθηγητών και προσωπικού, μισθοδοσία προσωπικού και τα τελευταία χρόνια και Καθηγητών ικανοποιούσε η Ιερά Μονή κατά τα 52 χρόνια της λειτουργίας της Σχολής. Στην Σχολή εφοίτησαν παιδιά από την Χαλκιδική Μακεδονία και ολόκληρη την Ελλάδα, Ζάκυνθο Καλαμάτα, ‘Ήπειρο, Θεσσαλία. Οι απόφοιτοι εκόσμησαν και κοσμούν την Ιεραρχία του Οικουμενικού Πατριαρχείου της Εκκλησίας της Ελλάδος τα Πανεπιστήμια της Θεσσαλονίκης των Αθηνών της Θεσσαλίας, το δικαστικό σώμα την μέση εκπαίδευση και άλλους τομείς της Ελληνικής κοινωνίας. Οι Αγιαναστασίτες πάντοτε με ευγνωμοσύνη στρέφουν το βλέμμα τους προς την Τροφό Μονή και Σχολή δι’ όσα από την μαθητική τους ζωή έμαθαν και δια το ήθος που εδιδάχθεισαν με την συναναστροφή τους με τους Πατέρες της Μονής και τους Καθηγητές τους και Σχολάρχες Κληρικούς και λαϊκούς. Τώρα μετά από τις δραστηριότητες του Συλλόγου των αποφοίτων κρατούν άσβεστη την φλόγα των αναμνήσεων και αναβιώνουν πάντοτε αυτές κατά τις συναντήσεις εις την Ιερά Μονή και εις άλλες εκδηλώσεις. Συνδετικός κρίκος είναι το περιοδικό του Συλλόγου και η Χορωδία των Αποφοίτων της Εκκλησιαστικής Σχολής της Αγίας Μεγαλομάρτυρος Αναστασίας της Φαρμακολυτρίας.

Θα πρέπει να ξέρεις

Ήταν Κυριακή του Θωμά 23 Απριλίου του 2012, ξημερώματα Δευτέρας… Άγνωστοι μπήκαν στο μοναστήρι της Αγίας Αναστασίας αφού διέρρηξαν πέντε πόρτες σπάζοντας 15 κλειδαριές. Το πρωί οι πατέρες έντρομοι διαπίστωσαν ότι οι δράστες είχαν πάρει την Τιμία Κάρα της Αγίας και μία Λειψανοθήκη που περιείχε το δεξί πόδι της. Αφαίρεσαν ακόμη δύο λειψανοθήκες που περιείχαν Ιερά Λείψανα της Αγίας Αναστασίας, του Αγίου Μοδέστου και της Αγίας Παρασκευής. Άρπαξαν επίσης έναν σταυρό ευλογίας που βρισκόταν πάνω στην Αγία Τράπεζα και έσπασαν το παγκάρι, παίρνοντας όσα χρήματα περιείχε. Το συγκεκριμένο συμβάν δεν αποτελεί κλοπή αλλά απαγωγή. Τα Ιερά Λείψανα για εμάς έχουν ζωή, είναι ζωντανά!

Από την ημέρα της αρπαγής τους το μοναστήρι βρίσκεται σε βαθύ πένθος. Η απώλεια είναι τεράστια, η θρησκευτική αξία ανεκτίμητη. Παρακαλούμε τους

ανθρώπους που τα έχουν να τα επιστρέψουν εδώ όπου ανήκουν.